

Arrest

nr. 280 195 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 februari 2021, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 augustus 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 16 december 2021 met nr. 265 597 vernietigde de Raad de beslissing van 17 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 juni 2022 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 24 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.02.2021 werd ingediend door:

*Naam: [S.F.] Voorna(a)m(en): [T.V.] Nationaliteit: Russische Federatie
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.02.2021 gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [R.F.] [...] volgens de bepalingen van art.40ter van de wet van 15.12.1980.

Op 17.08.2021 werd deze aanvraag afgesloten met een weigeringsbeslissing (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Deze bijlage 20 werd op 02.09.2021 aan betrokkene betekend. Via haar advocaat stelde betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest n° 265 597 (dd.16.12.2021, betekend op 21.12.2021) werd de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vernietigd.

In casu stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de DVZ onzorgvuldig was geweest bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Er werd geoordeeld dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en daarom werd een behoeftenanalyse gemaakt. Hierbij zouden specifiek de vaste kosten niet correct zijn beoordeeld; de vaste kosten, op basis van aangeleverde stukken, werden berekend, waarna werd opgemerkt dat het resterende bedrag niet toereikend zou zijn voor “alle vaste en variabele kosten”. De Raad oordeelde dat daarmee de vaste kosten onterecht tweemaal in rekening werden gebracht.

Met huidige beslissing wenst de bevoegde dienst tegemoet te komen aan de vaststellingen van de RVV inzake de bestaansmiddelen en meer specifiek de behoeftenanalyse.

Welnu, in casu moet alvast opgemerkt worden dat betrokkene zich klaarblijkelijk bewust was (is) van het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, aangezien er documenten werden aangebracht in verband met het bestedingspatroon. Zo werden stukken voorgelegd voor huur, water, elektriciteit, internet en tv, telefonie, brandverzekering en vervoer. Dit alles voor een gemiddeld maandelijks bedrag van 434,68 Euro.

Betrokkene geeft aan dat daarmee gemiddeld 946,48 Euro netto overblijft voor andere kosten, hetgeen, nog altijd volgens betrokkene, voldoende is om in haar levensonderhoud en dat van de referentiepersoon te voorzien.

Thans blijft de DVZ echter van mening dat betrokkenen niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Immers, bij het documenteren van het bestedingspatroon werden geen facturen overlegd aangaande de verwarmingskosten.

Wat betreft de gemiddelde kosten voor gas, elektriciteit en water, stelt het Huishoudbudgetonderzoek 2020 dat de uitgave per huishouden volgens de grootte van het huishouden (2 personen) 123,42 euro per maand bedragen (Bron: Statbel). Verder stelt dit onderzoek dat een dergelijk gezin gemiddeld 482,41 euro per maand spendeert aan voeding en niet alcoholische dranken.

Wat betreft de uitgaven voor gas, elektriciteit en water, legt betrokkene enkel facturen voor van de kosten voor elektriciteit en water, en dit voor een bedrag van 70 Euro. Dit betekent dat voor verwarming (gas, stookolie) maandelijks nog minstens 53 Euro moet betaald worden, hetgeen nog billijk is rekening houdend met de recente evolutie van de energieprijzen (nationaal en internationaal), die zeer fors stegen. Dit betekent dat, op basis van de voorlegde bestaansmiddelen, maandelijks gemiddeld nog 411,07 Euro overblijft om alle variabele kosten mee te dekken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de coronapremie voor personen met een IVT sinds oktober 2021 werd herleid tot 25 (ipv 50) Euro en sinds april 2022 zelfs helemaal werd afgevoerd. Het is weinig aannemelijk dat het gezin met minder dan 400 Euro per maand alle variabele kosten (medische kosten, vrije tijd en onderhoud, reparatie en vernieuwen

van elektrische en huishoudapparaten, etc) kan dragen. De kans is dan ook reëel dat betrokkene zal moeten terugvallen op het sociale zekerheidsstelsel om alle gezinskosten te blijven dragen.

Aan de bestaansmiddelen zoals voorzien in de wet is bijgevolg niet voldaan.

Betrokkene wordt dan ook opnieuw het recht op verblijf geweigerd. Het A.I. dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het hoorrecht, van artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Verzoekende partij diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Belg op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”

Artikel 40ter, tweede lid van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Er dient met andere woorden aangetoond te worden dat verzoeksters echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij legde een aantal bewijsstukken alsook een begeleidend schrijven voor om aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot als invalide over bestaansmiddelen beschikt die onder de minimumgrens vallen, zoals bepaald door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dat begeleidend schrijven van februari 2021 werd duidelijk aangegeven wat de vaste kosten zijn en hoeveel geld er maandelijks nog ter beschikking was en is om te voorzien in hun levensonderhoud. Het begeleidend schrijven van de raadvrouw van verzoekende partij bevatte de volgende informatie omtrent de vaste kosten in hun leven:

“Mijn cliënten leggen bij deze aanvraag bovendien de bewijsstukken van hun maandelijks vaste kosten, zodat u een behoeftenanalyse kan uitvoeren.

Dit zijn de vaste kosten van mijn cliënten:

- huishuur: 300 EUR per maand
- elektriciteit: 63 EUR per maand

- water: 17 EUR per 3 maanden
- internet en televisie: 50,99 EUR per maand
- telefonie: 2 x 10 EUR (belwaarde die een half jaar geldig is, gemiddeld komen ze hiermee 2 maanden toe)
- brandverzekering: 55,49 EUR per jaar
- vervoer: 28 EUR per 5 jaar (abonnement De Lijn)

Dit betekent dat mijn cliënten maandelijks 434,68 EUR vaste kosten hebben. Gelet op de inkomsten van de heer [F.] is het realistisch dat deze inkomsten in het geval van mijn cliënten toereikend zijn om in hun behoeften te kunnen voorzien.

Mocht u nog bijkomende informatie of documenten nodig hebben om een duidelijk zicht te krijgen op hun financiële situatie of om beslissing te kunnen nemen in hun dossier, kunt u mij uiteraard steeds contacteren.” (stuk 3)

Aan het bedrag van vaste kosten wordt niet getwijfeld door verwerende partij. Zij weerhoudt in de bestreden beslissing eveneens het bedrag van 434,68 euro aan vaste kosten. Hierover is dus geen discussie.

Verwerende partij weigerde de aanvraag omdat ze meent dat de bestaansmiddelen van verzoeksters echtgenoot niet toereikend zouden zijn. Er volgt dan een behoefteanalyse door verwerende partij, waarna zij stelt dat “er maandelijks 946,48 euro ter beschikking blijft om alle vaste en variabele kosten te kunnen betalen en om zichzelf en betrokkene te onderhouden.

Het is weinig aannemelijk dat alle andere kosten (kledij, voeding, ontspanning, hobby's, ...) voor twee volwassen personen met dit bedrag betaald kunnen worden.”

Deze redenering was onbegrijpelijk en kon niet gevolgd worden.

Na aftrek van die vaste kosten van de inkomsten, blijft nog 946,48 euro over. Verwerende partij meent dat 946,48 euro onvoldoende zou zijn om te voorzien in de ‘vaste en variabele kosten’ om zichzelf te onderhouden.

Hierbij dient benadrukt te worden dat de vaste kosten reeds afgetrokken zijn van de inkomsten.

Het gaat daarbij meer specifiek om huur, water, elektriciteit, internet en tv, telefonie brandverzekering én vervoer. Het is dus totaal onduidelijk welke andere vaste kosten er dan nog zouden zijn die nog afgetrokken zouden moeten worden van dit bedrag. Verwerende partij geeft geen enkele duiding en laat volledig na hieromtrent te motiveren.

Na aftrek van bovenvermelde vaste kosten, blijven er enkel nog variabele kosten over, zoals voedsel en kledij waarvoor verzoekende partij dan 946,48 euro ter beschikking heeft. Als 946,48 euro niet zou volstaan om te voorzien in eten, kledij en hier en daar eens een doktersafpraak of een uitstapje voor twee personen, dan vraagt verzoekende partij zich stellig af hoeveel een doorsnee gezin dat ook veel hogere vaste kosten heeft, dan wel zou moeten verdienen om te kunnen overleven.

Door aldus te besluiten en te motiveren, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en de motiveringsplicht. Het is kennelijk onredelijk om te oordelen dat 946,48 euro onvoldoende zou zijn voor de variabele kosten zoals eten en kledij van twee personen. Door niet te motiveren waarom dit bedrag specifiek in het geval van verzoekende partij onvoldoende zou zijn, schendt verwerende partij haar motiveringsplicht. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat verwerende partij minstens een grondiger onderzoek gedaan had, quod non.

Uw Raad was dezelfde mening toegedaan in haar arrest nr. 265 597 van 16 december 2021:

“De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, die naliet een nota met opmerkingen neer te leggen, [...] niet betwist dat hij bij het uitvoeren van de in artikel 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse, de vaste kosten van verzoeksters Belgische echtgenoot schijnbaar tweemaal in rekening bracht. Verweerder motiveerde immers dat het inkomen van verzoeksters echtgenoot, na aftrek van de vaste kosten 946,48 euro bedraagt en dit bedrag niet volstaat om alle “vaste en variabele kosten te kunnen betalen”. Het getuigt niet van een zorgvuldig optreden om vaste kosten tweemaal aan

te rekenen en indien verweerder be[wu]st de vaste kosten tweemaal heeft aangerekend dan trad hij, door dit te doen, ook kennelijk onredelijk op. De behoefteanalyse, zoals deze blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, gebeurde niet op een deugdelijke en redelijke wijze. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.”

Het dossier werd terug gezonden naar verwerende partij voor een nieuwe beslissing.

In de huidige bestreden beslissing lezen we dat verwerende partij opnieuw (onterecht) de mening is toegedaan dat verzoekende partij over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken en wel om volgende reden: bij de documenteren van het bestedingspatroon werden geen facturen overgelegd aangaande de verwarmingskosten en de covid-premie zou nog slechts de helft bedragen waardoor er onvoldoende bestaansmiddelen over zouden blijven:

“Wat betreft de gemiddelde uitgaven voor gas, elektriciteit en water stelt het

Huishoudbudgetonderzoek 2020 dat de uitgave per huishouden volgens de grootte van het huishouden (2 personen) 123,42 euro per maand bedragen (Bron: Statbel). Verder stelt dit onderzoek dat een dergelijk gezin gemiddeld 482,41 euro per maand spendeert aan voeding en niet-alcoholische dranken.

Wat betreft de uitgaven voor gas, elektriciteit en water legt betrokkene enkel facturen voor van de onkosten van water en elektriciteit en dit voor een bedrag van 70 euro. Dit betekent dat voor verwarming (gas, stookolie) maandelijks nog minstens 53 euro moet betaald worden, hetgeen nog billijk is rekening houdend met de recente evolutie van de energieprijzen (nationaal en internationaal), die zeer fors stegen.

Dit betekent dat op basis van de voorgelegde bestaansmiddelen, maandelijks gemiddeld nog 411,07 euro overblijft om alle variabele kosten mee te dekken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de coronapremie voor personen met een IVT sinds oktober 2021 werd herleid tot 25 (ipv 50) euro en sinds april 2022 zelfs helemaal werd afgevoerd. Het is weinig aannemelijk dat het gezin met minder dan 400 euro per maand alle variabele kosten (medische kosten, vrije tijd en onderhoud, reparatie en vernieuwen van elektrische en huishoudapparaten etc.) kan dragen. De kans is dan ook reëel dat betrokkene zal moeten terugvallen op het sociaal zekerheidsstelsel om alle gezinskosten te blijven dragen. Aan bestaansmiddelen zoals voorzien in de wet is bijgevolg niet voldaan.”

Ten eerste heeft verzoekende partij geen aparte facturen aangaande verwarmingskosten voorgelegd omdat die er niet zijn. Dat komt omdat verzoekende partij elektrisch verwarmt.

Haar verwarmingskosten zitten dus mee in de vaste kosten van de elektriciteit, waarvan alle facturen werden overgemaakt aan verwerende partij. Had verwerende partij hieromtrent vragen gehad, had zij op zijn minst aan verzoekende partij, ofwel verduidelijking kunnen vragen over de neergelegde stukken, ofwel aan verzoekende partij kunnen vragen de facturen omtrent de verwarmingskosten bijkomend neer te leggen waarop verzoekende partij dan had kunnen toelichten dat zij elektrisch verwarmt en dus geen aparte facturen van verwarmingskosten kan voorleggen. De verwarmingskosten zitten inbegrepen in de facturen van Luminus die reeds werden voorgelegd.

Door dit alles niet te doen, verzoekende partij niet te horen en zonder omhaal opnieuw een beslissing bijlage 20 te nemen, handelt verwerende partij uiterst onzorgvuldig. Zij schendt daarmee (opnieuw) de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Vervolgens maakt verwerende partij zelf een berekening voor verzoekende partij, waarbij zij feitelijk geen rekening houdt met de neergelegde stukken in dit dossier. Het klopt dat verzoekende partij gemiddeld 70 euro per maand betaalt voor water en elektriciteit. Daarin zit dus ook haar verwarmings-kost. Waar verwerende partij dan een gemiddelde van 53 euro extra rekent voor verwarmingskosten, klopt dit niet met de feiten. Deze kost mag en kan niet aangerekend worden.

Verwerende partij verwijst daarbij naar het gegeven dat de energieprijzen fors gestegen zijn.

Dat klopt. Wat verwerende partij echter uit het oog verliest maar hetgeen wel gestaafd wordt door de eerder neergelegde stukken, is dat verzoekende partij een sociaal tarief geniet bij haar energie-leverancier Luminus.

Het sociaal tarief voor energie wordt federaal bepaald. Op de website van de FOD Economie lezen we hieromtrent het volgende:

“Wat is het sociaal tarief voor elektriciteit en/of aardgas?”

Het sociaal tarief is een maatregel om personen of gezinnen die behoren tot bepaalde categorieën van rechthebbenden te helpen om hun elektriciteits- en/of aardgasrekening te betalen.

Het sociaal tarief is een gunstig tarief voor elektriciteit en/of aardgas. Het is identiek in heel België, ongeacht de energieleverancier of de netbeheerder.

Het tarief wordt vier keer per jaar berekend door de federale regulator voor energie, de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas (CREG).”

Verder wordt een deel van het voorschot op de elektriciteitsrekening betaald met de 100 euro federale verwarmingspremie (stuk 2).

Waar verwerende partij dan ook verwijst naar de uitgaven voor water, gas en elektriciteit voor een gemiddeld huishouden van 2 personen, heeft dit algemeen gemiddelde geen referentie met verzoekende partij die sociaal energietarief geniet als persoon met een handicap én waarbij de verwarmingskosten inbegrepen zijn in de elektriciteitsfacturen.

Verwerende partij maakt geen individuele beoordeling en behoefteanalyse in dit dossier, zij verwijst naar algemene gemiddeldes die zoals aangetoond geen betrekking hebben op verzoekende partij. Nochtans is verwerende partij gehouden tot een in concreto beoordeling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie infra). Daarnaast schendt verwerende partij het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Ten tweede zou verzoekende partij volgens de (verkeerde) berekening van verwerende partij minder dan 400 euro overhouden voor alle variabele kosten (411,07 euro min 25 euro omdat de covid premie verlaagd is van 50 naar 25 euro).

Echter, de uitkering van verzoeksters Belgische echtgenoot werd verhoogd. De uitkering bedraagt heden gemiddeld 1 500 euro. Sinds mei 2022 bedraagt deze 1 508,24 euro. In de uitkeringen van de laatste drie maanden lezen we het volgende (stuk 3):

April 2022 1 [...]478,68 euro

Mei 2022 1 508,24 euro

Juni 2022 1 508,24 euro

Deze verhoging werd goedgekeurd door de overheid, dienst FOD Sociale Zekerheid.

Verwerende partij had hiervan op de hoogte moeten zijn. Verwerende partij heeft daarnaast geen inlichtingen noch actualisatie van de stukken gevraagd aan verzoekende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen. Zij heeft verzoekende partij niet gehoord. Had zij dat wel gedaan, had zij een zorgvuldige en correcte behoefteanalyse kunnen uitvoeren, quod non.

Momenteel heeft verzoekende partij dus inkomsten van gemiddeld 1 500 euro. Wanneer daar de gemiddelde vaste kosten van 434,68 euro van afgetrokken worden, blijft er gemiddeld meer dan 1000 euro over voor levensonderhoud en de variabele kosten.

Zelfs wanneer men het gemiddelde van 482,41 euro per maand qua levensonderhoud neemt waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing (wat in feite voor verzoekende partij ver boven haar effectief gemiddelde qua levensonderhoud ligt), blijft er nog gemiddeld 517,59 euro over enkel en alleen om te spenderen aan variabele kosten, zijnde medische kosten, vrije tijd en onderhoud, reparatie en vernieuwen van elektrische en huishoudapparaten etc.

Dit is ruim voldoende voor verzoekende partij. Zoals hoger aangetoond is de behoefteanalyse en berekening van verwerende partij niet in concreto gemaakt op maat van verzoekende partij, en incorrect uitgevoerd aangezien geen rekening werd gehouden met de huidige situatie van verzoekende partij.

Tweede onderdeel

In de bestreden beslissing wordt onterecht gewezen op het feit dat de voorgelegde stukken van verzoekende partij voor de behoefteanalyse, zouden aantonen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn: “Welnu, in casu moet alvast opgemerkt worden dat betrokkene zich klaarblijkelijk bewust was (is) van het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, aangezien er documenten werden aangebracht in verband met het bestedingspatroon.”

Dat is geenszins het geval. In de praktijk is het namelijk zo dat verwerende partij 120% van het leefloon ziet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Voor bedragen die lager liggen doet verwerende partij een behoefteanalyse. Verwerende partij stelde in de eerste bijlage 20 van (die door uw Raad vernietigd werd) dat 120% van het leefloon ‘echt wel het minimum [is] wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan’.

Noch volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn, noch volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en noch volgens de rechtsleer is die drempel van 120% van het leefloon geoorloofd (zie infra). Toch past verwerende partij deze toe in de praktijk. Waar verzoekende partij dan anticipeert op deze praktijk en alle nodige stukken en informatie meedeelt zodat verwerende partij een correcte behoefteanalyse kan uitvoeren, kan dit niet als aanwijzing weerhouden worden van ontoereikende bestaansmiddelen.

Verwerende partij geeft daarmee weg dat zij reeds in het algemeen van mening is dat wanneer stukken voor een behoefteanalyse worden voorgelegd, dit zou aantonen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, quod non. Dit strookt niet met de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij en strookt niet met de plicht die op haar rust een individuele beoordeling en beslissing te nemen in individuele dossiers, rekening houdend met alle elementen.

Wanneer we er de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna ‘Gezinsherenigingsrichtlijn’) op nalezen, vinden we die praktijkvoorwaarde van verwerende partij (zijnde 120% van het leefloon) niet terug.

Onder ‘HOOFDSTUK IV Vereisten voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging’ vinden we de voorwaarden voor gezinshereniging terug in de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 7 daarvan bepaalt:

“Artikel 7

1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

a) huisvesting die in de betrokken regio als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en die voldoet aan de algemene normen inzake veiligheid en hygiëne welke in de betrokken lidstaat gelden;

b) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt;

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Dat de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, en er dus een in concreto behoefteanalyse moet worden uitgevoerd, is reeds vastgesteld door het Hof van Justitie in 2010.

Over de beoordelingsmarge die lidstaten hebben inzake het bepalen wat als stabiele en regelmatige inkomsten aangemerkt moet worden, heeft het Hof van Justitie zich reeds uitgesproken in 2010 in de zaak Chakroun. Het Hof is daar erg duidelijk: het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn is het recht op gezinshereniging waarborgen. Daarom moeten de voorwaarden die aan gezinshereniging gesteld worden strikt geïnterpreteerd worden. Zo ook de inkomensvoorwaarde van artikel 7, 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn:

“42 Deze bepaling verlangt wel dat is voldaan aan de met name in hoofdstuk IV van de richtlijn gestelde voorwaarden. Artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn is een van die voorwaarden en biedt de lidstaten de ruimte te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling beoordelen de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen zij rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

43 Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd.

Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

(...)

47 Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48 Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezins-hereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezins-hereniging individueel moeten worden behandeld.

49 De hantering als referentiebedrag van een inkomensniveau dat gelijk is aan 120 % van het minimuminkomen van een 23-jarige werknemer, waarbij boven dit bedrag een beroep op bijzondere bijstand in beginsel is uitgesloten, beantwoordt kennelijk niet aan het doel, uit te maken of een persoon beschikt over regelmatige inkomsten om in zijn onderhoud te voorzien. Het begrip „sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.

(...)

52 Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.” (HvJ, 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08, §42-52)

Volgens het Hof van Justitie mogen lidstaten dus wel een bepaald referentiebedrag handteren, maar mogen zij geen vast minimuminkomen eisen waaronder de gezinshereniging niet wordt toegestaan, net omdat de behoeften zo sterk verschillen per persoon.

Het Hof herinnert er verder aan dat lidstaten de bewijzen mogen vragen van voldoende en stabiele inkomsten, maar wel met het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn in het achterhoofd, namelijk dat gezinshereniging de regel is en de voorwaarden waaraan de lidstaat de verzoekers onderwerpt moeten restrictief geïnterpreteerd en toegepast worden.

Conform artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn heeft verzoekende partij wel degelijk de noodzakelijke bewijzen aangebracht over voldoende en stabiele bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in hun levensonderhoud.

Verzoekende partij heeft daarvoor alle relevante stukken aangebracht. Na aftrek van de vaste kosten blijven er alsnog voldoende bestaansmiddelen over om te voorzien in de variabele kosten. Verzoekende partij heeft aldus aangetoond wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen te beschikken waardoor hun recht op gezinshereniging geëerbiedigd diende te worden. Door anders te oordelen, is de motivering van verwerende partij is dan ook in strijd met artikel 7, 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Het voorgaande wordt tevens bevestigd in de rechtsleer:

“Dat de Belgische wetgever de hoogte van het bedrag vastlegde op 120% en niet op 100% van het Belgische leefloonbedrag lijkt moeilijk te verenigen met de Europese gezinsherenigingsrichtlijn¹¹⁹, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie¹²⁰. 121 Volgens die richtlijn mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten “die volstaan om zichzelf en het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat”. In de richtlijn wordt het begrip ‘stabiele en regelmatige inkomsten’ dus geplaatst tegenover het begrip ‘sociale bijstand’. Uit die tegenstelling volgt volgens het Hof van Justitie dat het begrip ‘sociale bijstand’ in de richtlijn betrekking heeft op bijstand van de overheid¹²² waarop de gezinshereniger een beroep doet, omdat hij niet beschikt over voldoende inkomsten om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en hij daardoor tijdens zijn verblijf dreigt ten laste te vallen van de sociale bijstand van de gastlidstaat. Het gaat om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet op bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomensondersteunende maatregelen.¹²³

In België komt het begrip ‘sociale bijstand’ in de zin van de richtlijn overeen met de tarieven van het (equivalent) leefloon. Personen met een inkomen gelijk aan minstens 100% van het leefloontarief kunnen nooit ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand in de zin van de richtlijn¹²⁴ en dit ongeacht het aantal personen ten laste ¹²⁵. Bijgevolg valt moeilijk in te zien hoe een aanvraag tot gezinshereniging geweigerd kan worden wegens ontoereikende bestaansmiddelen wanneer de referentiepersoon over een inkomen beschikt tussen de 100 en 120% van het Belgische leefloon. Volgens het Grondwettelijk Hof heeft de wetgever dan ook slechts een referentiebedrag willen vastleggen (van 120% van het Belgische leefloon), zoals bedoeld door het Hof van Justitie.¹²⁶ Dat betekent dat DVZ geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen als de gezinshereniger een inkomen heeft dat gelijk is aan of hoger ligt dan het referentiebedrag. Is het inkomen van de gezinshereniger lager dan het referentiebedrag, dan heeft dit volgens het Grondwettelijk Hof niet tot gevolg dat de gezinshereniging verhinderd wordt. In dat geval moet DVZ immers, aan de hand van een ‘individuele behoefteanalyse’, bepalen welke bestaansmiddelen de gezinshereniger en zijn gezin nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.¹²⁷ Deze individuele behoefteanalyse vindt zijn basis in het Chakroun-arrest¹²⁸ van het Hof van Justitie: aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet de bevoegdheid van de lidstaten om een bestaansmiddelenvoorwaarde te bepalen zo uitgelegd worden dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vastleggen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder elke gezinshereniging geweigerd wordt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.¹²⁹”

Mocht er toch gekeken worden naar het minimuminkomen, dan dient ondergeschikt nog gewezen te worden op het feit dat verzoekende partij in geen geval ten laste zou komen van de sociale zekerheid in België aangezien zij momenteel een inkomen heeft dat praktisch 100% gelijk is aan het minimum-inkomen.

Op de website van de Vlaamse overheid vinden we de huidige minimumbedragen van het leefloon in 2022:

Categorie 1: Samenwonende	7432.78 euro per maand
Categorie 2: Alleenstaande	1115.67 euro per maand
Categorie 3: Samenwonende met gezinslast	1507.77 euro per maand

(zie Vlaamse Overheid via <https://www.vlaanderen.be/leefloon#bedrag>)

Voor gezinshereniging dient men te kijken naar 'samenwonende met gezinslast', dus categorie drie. Het leefloon is daar vastgesteld op 1 507,77 euro per maand.

Verzoekende partij brengt bewijsstukken aan dat haar Belgische echtgenoot per maand gemiddeld 1500 euro aan inkomsten heeft van de FOD Sociale Zekerheid (stuk 3). De laatste twee maanden ontving zij 1 508,24 euro per maand (stuk 3), dat is praktisch 100 procent bedrag van het leefloon van samenwonende met gezinslast.

Verzoekende partij beschikt dan ook over een inkomen dat praktisch 100% gelijk is aan het Belgisch leefloon waardoor zij niet ten laste zal vallen van de Belgische sociale zekerheid.

Als verwerende partij ervoor kiest een referentiebedrag te handteren, met name 120% van het minimuminkomen, dient zij volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Gezinsherenigingsrichtlijn voor alle inkomens die zich tussen 100% en 120% van het minimuminkomen bevinden een effectieve behoefteanalyse te doen om in concreto te bepalen of er voldoende inkomsten voorhanden zijn. Dat is in casu het geval. Verzoekende partij voldoet dan ook aan de voorwaarden voor gezins-hereniging.

Het voorgaande wordt eveneens bevestigd in de rechtsleer:

"Bijgevolg zou elke behoefteanalyse die plaatsvindt bij een inkomen tussen de 100 en 120% van het leefloon per definitie moeten leiden tot een positieve evaluatie inzake het toereikende karakter. Deze gezinnen kunnen immers nooit ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand.¹³¹ Om die reden heeft het weinig zin om het wettelijke referentiebedrag te verhogen: bij elk inkomen dat ten minste gelijk is aan 100% van het leefloon zal de verplichte behoefteanalyse noodzakelijkerwijze leiden tot een positief resultaat.¹³² Dat was ook de conclusie van de Raad van State in zijn advies bij een recent wetsvoorstel¹³³ in die zin. De Raad van State wees er tevens op dat het recht op gezinshereniging een subjectief recht is dat bevorderd moet worden en waarvan de uitoefening niet belemmerd mag worden door buitensporige (inkomens-) voorwaarden.¹³⁴"

Verzoekende partij en haar echtgenoot beschikken wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorzien in hun behoeften.

Volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn is de regel gezinshereniging en dienen de voorwaarden voor gezinshereniging dan ook strikt geïnterpreteerd te worden. Door te stellen dat verzoekende partij niet aan de inkomensvoorwaarde voldoet, en dat terwijl zij aantoonde effectief wel degelijk over voldoende en stabiele inkomsten te beschikken conform de Gezinsherenigingsrichtlijn, schendt verwerende partij dan ook artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Verwerende partij stelt een behoefteanalyse gedaan te hebben in het dossier van verzoekende partij. Verzoekende partij is het stellig oneens met deze behoefteanalyse daar deze louter gebaseerd is op een algemeen principe en geen correcte individuele elementen van verzoekende partij in acht neemt. Zij schendt daarmee de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht die op haar rust."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden doordat onterecht zou zijn geoordeeld dat een bedrag van 946,48 euro voor variabele kosten, onvoldoende zou zijn om in het levensonderhoud van verzoekende partij en van de referentiepersoon te voorzien. Tevens zou geen individuele behoefteanalyse zijn gebeurd.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op 19.02.2021 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar Belgische echtgenoot, i.e. dhr. [R.F.], en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie na grondig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij, en op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, heeft besloten tot dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie overweegt daarbij:

“[...]”

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Niet alleen werd op deugdelijke gronden vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de verzoekende partij kennelijk niet toereikend zijn, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens werd op gedegen wijze een behoefteanalyse uitgevoerd overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is van oordeel dat geen aparte facturen voor verwarmingskosten konden worden overgemaakt omdat zij elektrisch verwarmt en deze kosten bijgevolg inbegrepen zijn in de elektriciteitskosten. Bovendien zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat de referentiepersoon een sociaal tarief geniet bij energieleverancier Luminus.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de verzoekende partij met dergelijke feitelijke kritiek – die betrekking heeft op het feit dat de verwarmingskosten begrepen zouden zitten in de vaste kosten van elektriciteit – kennelijk een feitelijke herbeoordeling beoogt door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

Immers beoogt de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op basis van informatie waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat uw Raad dergelijke feitelijke herbeoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Het is dan ook ondergeschikt dat verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet aangenomen kunnen worden.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde documenten in het kader van haar bestedings-patroon, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de kans reëel blijft dat verzoekende partij zal moeten terugvallen op het sociale zekerheidsstelsel.

Specifiek met betrekking tot de kosten voor EGW, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meer bepaald op gedegen wijze rekening gehouden met het feit dat een gemiddeld huishouden van 2 personen per maand 123,42 euro spendeert aan deze vaste verbruikskosten.

Terwijl door de verzoekende partij slechts bewijs was voorgelegd van een maandelijks kostprijs van 70,00 euro voor elektriciteit en water, zijnde nagenoeg de helft van het door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermelde gemiddelde verbruik.

Het is allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om dan ook vast te stellen dat het daadwerkelijke bestedingspatroon van de referentiepersoon op basis van de voorgelegde stukken allerm minst voldoende duidelijkheid biedt.

Terecht hield de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hierbij ook rekening met het feit dat de energieprijzen tijdens het nemen van de bestreden beslissing, zeer fors gestegen zijn, zodat het erg onwaarschijnlijk is dat de referentiepers[o]on slechts ongeveer de helft van het gemiddelde verbruikskosten zou moeten betalen per maand.

Zelfs indien rekening zou worden gehouden met het feit dat de referentiepersoon zou verwarmen op elektriciteit, dan nog blijft de vaststelling dat de voorgelegde nutsfacturen een onwaarschijnlijk laag verbruik insinueren, rekening houdend met het gemiddelde verbruik van een huishouden met twee personen.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat nutsfacturen een voorschotbedrag betreffen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk terecht is uitgegaan van het gemiddeld verbruik van een huishouden met twee personen als uiteindelijke reële kostprijs voor EGW.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich in de bestreden beslissing geenszins heeft onthouden van een individuele beoordeling van de situatie van verzoekende partij. Immers wordt rekening gehouden met alle documenten die verzoekende partij bij de aanvraag dd. 19.02.2021 had voorgelegd.

Bovendien werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens rekening gehouden met het feit dat de coronapremie, waarvan gewag werd gemaakt in de aanvraag dd. 19.02.2021, sinds oktober 2021 werd herleid tot 25 euro, en sinds april 2022 zelfs volledig werd afgevoerd.

Eén en ander noopt tot de conclusie dat het reële beschikbare bedrag voor zogenaamde variabele uitgaven (voeding en dranken, ...) minder dan 400,00 euro zou bedragen, terwijl een gemiddeld gezin met twee personen gemiddeld bijna[...] 500,00 euro per maand spendeert aan dergelijke uitgaven. Het is

dan ook allerm minst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten dat de kans reëel is dat de referentiepersoon en de verzoekende partij zullen moeten terugvallen op het sociale zekerheidsstelsel om alle gezinsinkomsten te blijven dragen.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij een sociaal tarief geniet voor elektriciteit en om die reden een verwijzing naar “de uitgaven voor water, gas en 7/11 elektriciteit voor een gemiddeld huishouden van 2 personen” niet pertinent zou zijn, repliceert verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich steunt op gegevens van STATBEL. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat personen die een “sociaal tarief” voor EGW genieten, niet zouden opgenomen zijn in de berekening van de gemiddelde uitgaven voor EGW.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehanteerde kosten zijn wel degelijk relevant bij de beoordeling van het dossier van de verzoekende partij, zodat allerm minst kennelijk onredelijk werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de inkomsten van de referentiepersoon sinds mei 2022 zouden zijn gestegen en dat “verwerende partij hiervan op de hoogte [had] moeten zijn”, laat verweerder gelden dat het aan verzoekende partij toekomt om haar aanvraag te actualiseren.

Zie in die zin:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonder-horige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen (...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de 8/11 Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ertoe gehouden zou geweest zijn om uit eigen beweging bewijzen op te vragen, nu de

verzoekende partij wist of behoorde te weten dat de omvang van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van belang is bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging.

Eén en ander klemmt des te meer nu de verzoekende partij in haar aanvraag tot gezinshereniging zelf reeds documenten had bijgebracht in verband met het bestedingspatroon, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk vaststelde dat de verzoekende partij 'zich klaarblijkelijk bewust was van het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn'.

Men kan ten andere niet dienstig enkel verwijzen naar een gestegen uitkering, zonder rekening te houden met het feit dat ook de kosten voor wonen en leven de voorbije maanden onverminderd zijn gestegen. De bewering dat "er gemiddeld meer dan 100 euro overblijft voor levensonderhoud en de variabele kosten" is dan ook nergens op gestoeld.

De kritiek van de verzoekende partij is niet van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Al evenmin kan verzoekende partij verwijzen naar de hoorplicht. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheids-uitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen, onder verwijzing naar een eerdere (vernietigde) beslissing dd. 17.08.2021, geschonden, omdat opnieuw geen individuele behoefteanalyse zou zijn gebeurd. Uit het feit dat documenten werden voorgelegd met betrekking tot het bestedingspatroon, zou onterecht worden afgeleid dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

Tevens is verzoekende partij van oordeel dat de "praktijkvoorwaarde van verwerende partij (zijnde 120% van het leefloon)" nergens is terug te vinden in de Gezinsherenigingsrichtlijn of niet kan worden afgeleid uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verweerder benadrukt vooreerst dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zonder meer -louter op basis van de voorgelegde stukken inzake het bestedingspatroon- heeft besloten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn.

Dergelijke kritiek berust klaarblijkelijk op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete bedragen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van deze concrete bedragen werd vervolgens op gedegen wijze onderzocht of al dan niet sprake was van toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat eerst een beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient te worden gemaakt. Wanneer wordt geoordeeld dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een behoefteanalyse te maken.

Wat echter in de bestreden beslissing wordt geoordeeld omtrent het feit dat verzoekende partij zich klaarblijkelijk bewust was van het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, wordt door verzoekende partij op een volledig andere wijze geïnterpreteerd. Zij leidt hieruit af dat Dienst Vreemdelingenzaken "in het algemeen van mening is dat wanneer stukken voor een behoefteanalyse worden voorgelegd, dit zou aantonen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt".

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten overvloede overweegt dat de verzoekende partij kennelijk zelf ook beseftte dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, impliceert niet dat geen gedegen onderzoek van het dossier zou zijn gebeurd.

De kritiek van de verzoekende partij mist volkomen grondslag, daar waar zij anders insinueert.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar vaststellingen uit de bijlage 20 dd. 17.08.2021, laat verweerder gelden dat deze beslissing werd vernietigd door Uw Raad. Bijgevolg circuleert deze beslissing niet meer in het rechtsverkeer en wordt deze geacht nooit te hebben bestaan.

In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van de (in de Vreemdelingenwet ingeschreven) grens van 120% van het leefloon, laat staan dat deze inkomensgrens op absolute wijze zou zijn gehanteerd om de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij te weigeren, zodat verweerder niet inziet vanwaar deze kritiek van verzoekende partij afkomstig is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en geconcludeerd dat de kans reëel is dat verzoekende partij zal moeten terugvallen op het sociale zekerheidsstelsel om de gezinskosten te blijven dragen, dit op basis van een in concreto behoefteanalyse.

Verweerder zal dan ook kort trachten in te gaan op deze concrete kritiek van verzoekende partij, die daarenboven niet kan worden aangenomen.

Verweerder merkt subsidiair op dat de verzoekende partij op 19.02.2021 een aanvraag heeft ingediend voor de verblijfskaart van een familielid van een statische Belg, in toepassing van o.a. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Geheel ten onrechte verwijst verzoekende partij in haar tweede middelenonderdeel naar artikel 7 van de (Europese) Gezinsherenigingsrichtlijn en naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie. Terwijl huidige zaak betrekking heeft op de gezinshereniging van een onderdaan van een derdeland met een statische Belg, zodat de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak niet zonder meer naar analogie kan worden toegepast.

De verweerder laat ten slotte nog gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij onvoldoende bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar echtgenoot, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staats-secretaris.

De verweerder merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verweerder laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek tot de

vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren.

Daar waar verzoekende partij ten slotte nog ondergeschikt voorhoudt dat haar Belgische echtgenoot over 100% van het leefloon van een samenwonende met gezinslast beschikt, laat verweerder andermaal (zie supra onder het eerste onderdeel) gelden dat verzoekende partij zich hierbij beroept op stukken die zij geenszins heeft voorgelegd bij haar aanvraag. Nochtans komt het verzoekende partij toe om haar aanvraag te actualiseren. Indien haar uitkering gedurende het onderzoek van haar aanvraag zou zijn gestegen, diende zij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan op de hoogte te brengen zodat hij hiermee rekening kon houden.

De verweerder laat nog gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids-beginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.”

2.3. De Raad merkt op dat verzoekster, gelet op artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, slechts in functie van haar Belgische echtgenoot tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten indien zij aantoonbaar dat haar echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan de vereiste inzake het toereikend karakter van de bestaansmiddelen wordt geacht te zijn voldaan indien deze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de wet van 26 mei 2002) en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. In casu is het niet betwist dat de inkomsten van de echtgenoot van verzoekster lager liggen dan honderdtwintig procent van het geïndexeerde bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002. In artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is bepaald dat in een dergelijke situatie de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden, dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De wetgever heeft expliciet aangegeven dat de minister of zijn gemachtigde zich hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Verweerder heeft het in voorliggende zaak niet nodig geacht om verzoekster te contacteren met het oog op het verkrijgen van bijkomende inlichtingen of bewijsstukken. Gelet op het feit dat de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds dateerde van 19 februari 2021 en verweerder er, blijkens de motivering van de bestreden beslissing – die pas meer dan vijftien maanden later werd genomen –, van overtuigd was dat de financiële situatie van verzoeksters echtgenoot was gewijzigd, kon nochtans worden verwacht dat hij bijkomende informatie zou opvragen. Verweerder heeft op eigen initiatief onderzocht welke inkomsten verzoeksters echtgenoot niet meer kan genieten (“de coronapremie”), maar heeft niet onderzocht of verzoeksters echtgenoot ondertussen eventueel andere inkomsten verwierf. Verweerder is daarnaast, bij de behoefteanalyse die hij doorvoerde, uitgegaan van de veronderstelling dat verzoeksters echtgenoot zijn woning verwarmde met gas of stookolie. Er blijkt evenwel niet dat deze veronderstelling enige grond heeft en dat verzoeksters echtgenoot werkelijk kosten verbonden aan de aankoop van gas of stookolie dient te dragen. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verzoekster, door erop te wijzen dat haar echtgenoot geen kosten voor de aankoop van gas of stookolie heeft, de Raad uitnodigt om een feitelijke herbeoordeling te doen. Het komt de Raad inderdaad niet toe om in de plaats van verweerder te beoordelen of er voldoende bestaansmiddelen zijn, doch dit sluit niet uit dat hij vermag na te gaan of verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige feitenvinding en of hij zich, bij zijn berekeningen, heeft gebaseerd op feiten en niet op vermoedens of veronderstellingen. Door te duiden dat verweerder zich baseerde op incorrecte feiten vraagt verzoekster

niet om de bestreden beslissing te vernietigen op grond van inlichtingen die verweerder niet had bij het nemen van deze beslissing, maar poogt zij slechts aan te tonen dat verweerder zonder over de vereiste inlichtingen te beschikken, op basis van onterechte aannames, besliste.

In de mate dat verweerder daarnaast stelt dat het niet kennelijk onredelijk is om *“vast te stellen dat het daadwerkelijke bestedingspatroon van de referentiepersoon op basis van de voorgelegde stukken allerm minst voldoende duidelijkheid biedt”* kan slechts worden opgemerkt dat hij hiermee bevestigt dat hij, in casu, bijkomende inlichtingen had dienen te verzamelen en weerlegt hij de vaststelling niet dat hij zich baseerde op ongefundeerde aannames.

Verweerder verwijst nog naar het *“gemiddelde verbruik”*, doch schijnt hierbij te vergeten dat hij bij de behoefteanalyse de persoonlijke situatie van de persoon die wordt vervoegd in aanmerking dient te nemen en deze vermag aan te tonen dat zijn verbruik lager ligt dan allerhande gemiddelden.

Door erop te wijzen dat hij ook motiveerde dat de energieprijzen zeer fors zijn gestegen, dat het *“onwaarschijnlijk is dat de referentiepersoon slechts ongeveer de helft van [de] gemiddelde verbruikskosten zou moeten betalen per maand”* en dat de aangebrachte voorschotfacturen *“een onwaarschijnlijk laag verbruik insinueren”* maakt verweerder niet aannemelijk dat hij is uitgegaan van een correcte feitenvinding. De Raad merkt hierbij, ten overvloede, op dat verzoekster aan de hand van een eindafrekening met betrekking tot het elektriciteitsverbruik tussen 9 november 2020 en 8 november 2021 – dus met betrekking tot het jaar waarin zij haar verblijfsaanvraag indiende en waarin zij een deugdelijke beslissing mocht verwachten –, aantoonde dat de door haar echtgenoot overgemaakte voorschotten volstonden om de kost van het elektriciteitsverbruik te dekken en dat hem nog een bedrag (39,70 euro) diende te worden teruggestort.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat deze beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en dat dus het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeën-twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK